

Dér har det ærede Medlem det allerbedste Middel til at virke i Afspændingens Tjeneste.

Naar jeg sagde før, at jeg haabede, den højtærede Regering vilde udvikle det paabegyndte Arbejde videre og skabe en Praksis, saa er det, fordi det er min Opfattelse, at vi har intet at skjule i Mindretalsspørgsmaalet, ikke det allerringeste, vi har tværtimod den allerstørste Interesse i, at de toneangivende Kredse overalt i Verden er underrettet om, hvorledes Danmark behandler det tyske Mindretal. Det ligger i vor Interesse, at de altid er underrettet og nøjagtigt underrettet, saaledes som danske Statsinstitutioner er i Stand til at gøre det. Men naar det ærede Medlem Hr. Schmidt forleden Dag sagde, skønt han nu arbejdede i Afspændingens Tjeneste og ikke vilde, om jeg saa maa sige, sætte en Kæp i Hjulet paa disse Forhandlinger, at han fastholdt alle sine tidligere Standpunkter, tror jeg, det er nødvendigt ogsaa i Forbindelse med denne Pjece at rette nogle Ord til det ærede Medlem, som jo i et Skrift offentligt har søgt at imødegaa denne Pjece, og som deri har brugt en Vending, som om Danmark ikke mere forstod sig paa Tidens Krav.

Det ærede Medlem sagde forleden Dag, at han ønskede ikke, det tyske Mindretal skulde være en Stat i Staten. Men naar det ærede Medlem lidt senere i sin Tale sagde, at han ogsaa ønskede en Grænserregulering — ad fredelig Vej naturligvis, det plejer det ærede Medlem at sige —, saa kan jeg ikke tillægge dette, at det ærede Medlem ikke vil have en Stat i Staten, nogen Vægt; for et Led, som ønsker at blive amputeret — og det er jo det, det ærede Medlem ønsker —, kan aldrig blive et Led i det danske Samfund. Jeg tror, jeg maa sige det ærede Medlem, at for en Grænserregulering ad fredelig Vej er der ingen Mulighed. Nordslesvig er med Rette kommet tilbage til Danmark, og der kan ikke mere være nogen Forhandling om en Grænserregulering for Nordslesvigs Vedkomende.

Det ærede Medlem sagde ogsaa noget om, at han med Opmærksomhed fulgte visse, jeg tror, det var franske, Sympatier i den danske Presse og den danske Befolkning, og disse franske Tendenser var ham usympatiske. Jeg tror, det ærede Medlem burde se paa dette Forhold paa en noget anden Maade. Sagen er nemlig den, at disse Sympatier, der i det danske Folk og navnlig i Nordslesvig findes overfor det franske Folk og overfor Vestmagterne i det hele taget, er ikke et Snobberi, vi øver overfor

disse Folk, men det er ganske simpelt Udslag af en Taknemmelighedsfølelse, fordi vi ved, at uden disse Folkeslag havde Nordslesvig den Dag i Dag været et Led af Tyskland. Der er neppe et Medlem i dette Ting, som tror — jeg ved ikke en Gang, om det ærede Medlem Hr. Schmidt har den Opfattelse —, at Tyskland nogen Sinde vilde have vist sig imødekommende overfor Danmark og vist Retfærdighed overfor det danske Flertal i Nordslesvig. Hvad den tyske Stat kunde tænke sig ved Fredslutninger, derom giver Brest-Litovsk og Bukarest tilstrækkelig Vejledning. Ja, selv hvis vi danske Nordslesvigere skulde have været afhængige af det ærede Medlem Hr. Schmidt, havde det været en meget tvivlsom Lod, der havde været os beskaaret.

Nu taler det ærede Medlem om, at Danmark ikke forstaar Tidens Krav. Jeg tror nu, det ærede Medlem forveksler Tidens Krav med specielle tyske Krav, for Tidens Krav er Frihed paa alle Omraader for Nationaliteterne, og det har vi Danske givet det tyske Mindretal. Men dette, som det ærede Medlem forlanger, er et specielt tysk Krav, oven i Købet et tysk Krav, som det tyske Folk kun stiller til sine Nabofolkeslag og overhovedet ikke stiller til sig selv. Men jeg tror egentlig ikke, det ærede Medlem er en objektiv Dommer, naar det drejer sig om Tidens Krav, for i 1919, da der var Tale om, at der skulde komme en Grænserregulering, havde det ærede Medlem den Opfattelse, at naar der skulde en Afstemning til i Nordslesvig, skulde der to Trediedeles Majoritet til, for at Nordslesvig kunde komme tilbage til Danmark. Det er den Ligestilling og det Tidens Krav, som det ærede Medlem Hr. Schmidt gør sig til Talsmand for. Derfor tror jeg, det er en naturlig Følelse, der er i det danske Folk og navnlig i Nordslesvig overfor Vestmagterne, en naturlig Taknemmelighedsfølelse, som jeg ogsaa følger med Interesse, og som jeg haaber vil vare ved endnu i mange Aar, fordi man ikke skal glemme den store og gode Handling, som Vestmagterne da gjorde overfor Danmark.

Maa jeg til Slut sige til den højtærede Regering, for at der ikke skal være nogen Misforstaaelse: Man ved her i dette høje Ting, at der har været og fremdeles er to Tendenser mærkbare i den sønderjydske Befolkning, naar det drejer sig om Grænsspørgsmaalet. Jeg tror, jeg saa tydeligt som muligt har sagt, at Grænsen ligger fast, men paa den anden Side ønsker jeg ogsaa at sige, at den Politik, der blev indledet af